PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

09 | 11 | 2026

SPIS TREŚCI

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW 4

Odsetki czy nie odsetki, oto jest pytanie! 5

Akcje fantomowe tylko udają instrumenty finansowe 7

II. WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE 9

Status komplementariusza a pomniejszenie podatku PIT o CIT spółki komandytowej 10

Zakres prawa do odliczenia VAT od wydatków poniesionych przez gminę w związku z budową inwestycji o charakterze złożonym w formule Park and Ride 10

Kwalifikacja odpłatności za udostępnienie synchrotronu do przeprowadzania badań jako należności za użytkowanie urządzenia przemysłowego lub naukowego 10

Przesłanki stwierdzenia nadpłaty w podatku VAT na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji Podatkowej 11

Brak możliwości rezygnacji ze zwolnienia z VAT w odniesieniu do usług finansowych świadczonych poza terytorium kraju 11

Prawo do pośredniego odliczenia podatku zapłaconego za granicą w warunkach sukcesji uniwersalnej po połączeniu spółek zagranicznych 12

Kwestia podlegania PCC umowy sprzedaży w ramach konsumenckiego leasingu zwrotnego 12

Skuteczność oświadczenia o rezygnacji ze zwolnienia od podatku VAT w świetle wykładni oświadczeń woli 12

Sporządzenie sprawozdania finansowego nie jest tożsame z jego podpisaniem, a brak podpisu nie skutkuje nieważnością sprawozdania, które zostało sporządzone 13

Zawarcie umowy powiernictwa i objęcie udziałów w spółce z o.o. na rzecz powierzającego skutkuje utratą przez spółkę (powiernika) prawa do opodatkowania w formie ryczałtu od dochodów spółek 13

Brak opodatkowania VAT marży z tytułu odsprzedaży bonów różnego przeznaczenia we własnym imieniu i na własny rachunek 13

III. WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH 14

Rozpoznanie dostawy ruchomej w ramach transakcji łańcuchowej i uznanie sprzedaży towarów za eksport towarów opodatkowany stawką VAT 0% 15

Opodatkowanie VAT opłat za anulowanie zlecenia transportowego oraz kosztów przestoju jako wynagrodzenia za odpłatne świadczenie usług 16

Skutki podatkowe na gruncie CIT zawarcia kontraktu różnicowego (CfD – Contract for Difference) 17

Brak prawa do zwolnienia z podatku u źródła na podstawie art. 21 ust. 3 ustawy CIT dla zagranicznego zakładu spółki z EOG 19

SPIS TREŚCI

Moment ujęcia w pliku JPK_V7 faktury korygującej 20

Brak obowiązku podawania numeru KSeF w przelewach realizowanych przez zakład ubezpieczeń z tytułu wypłaty odszkodowań 20

Możliwość anulowania faktury przygotowanej w systemie księgowym i nieudostępnionej nabywcy w żaden sposób, bez obowiązku wprowadzania do KSeF tej faktury i jej anulowania 21

Skutki podatkowe w CIT otrzymania przez spółkę prowadzącą działalność w SSE środków pieniężnych z FGŚP na podstawie art. 15g i art. 15gg ustawy o COVID-19 22

Skutki podatkowe na gruncie VAT związane z połączeniem spółek 23

Prawo do wyboru estońskiego CIT po wykorzystaniu limitu pomocy publicznej z decyzji o wsparciu 24

Przejęcie za wynagrodzeniem zobowiązań i odpowiedzialności za zaspokojenie roszczeń nabywców wynikających z tytułu rękojmi nie podlega zwolnieniu z VAT 25

Kwalifikacja kar pieniężnych za nieosiągnięcie poziomu składowania odpadów jako wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą w estońskim CIT 26

ROZDZIAŁ I

KOMENTARZ EKSPERTÓW

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Odsetki czy nie odsetki, oto jest pytanie!

Wyrok WSA w Poznaniu z 22 października 2026 r. sygn. I SA/Po 1242/26

Wśród płatności podlegających opodatkowaniu podatkiem u źródła jedną z podstawowych i najczęściej spotykanych kategorii są odsetki od finansowania udzielonego przez zagranicznych podatników.

W większości przypadków ustalenie, że dana płatność ma charakter odsetkowy nie nastręcza wielu trudności. Niemniej z uwagi na brak definicji legalnej odsetek, część płatników w mniej typowych sytuacjach decyduje się na wystąpienie z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w celu potwierdzenia, że dana płatność nie podlega opodatkowaniu podatkiem u źródła.

Miało to miejsce również w przedmiotowej sprawie, w której płatnik ponosił koszty opłat z tytułu prowizji od niewykorzystanej części pożyczki. Zgodnie z jego stanowiskiem, tego typu płatności nie powinny zostać uznane za odsetki na gruncie ustawy CIT. Dyrektor KIS nie przychylił się do tego poglądu, uznając go za nieprawidłowy. Wskazał, że opisana we wniosku prowizja jest ściśle związana z udzieleniem finansowania i stanowi element „kosztu" pozyskania kapitału (finansowania zewnętrznego). Podniósł ponadto, że wynagrodzenie za korzystanie z kapitału stanowiące istotę dochodu odsetkowego obejmuje także wszelkie opłaty i prowizje związane z pożyczką (z wyłączeniem opłat karnych) i co do zasady odpowiada nadwyżce uzyskanych płatności nad powierzonym kapitałem.

WSA w Poznaniu nie zgodził się ze stanowiskiem organu i uchylił zaskarżoną interpretację. Dla składu orzekającego kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miało oczywiście ustalenie zakresu pojęcia „odsetki", o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT. W uzasadnieniu ustnym sąd, odwołując się do materii prawa cywilnego, wskazał, iż odsetki stanowią zwykle wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku. W ocenie sądu należało uwzględnić, że w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT mowa jest wyłącznie o odsetkach, a nie o innych opłatach związanych z pozyskaniem finansowania. Gdyby ustawodawca rzeczywiście zamierzał objąć opodatkowaniem podatkiem u źródła na podstawie analizowanego przepisu wszelkie wynagrodzenia należne finansującemu, przepis ten posiadałby inną treść. Powołał się również na wykładnię systemową wewnętrzną samej ustawy CIT, w której pojęcie „odsetek" zawiera się w szerszym pojęciu „kosztów finansowania dłużnego". Tymczasem organ dążył w praktyce w interpretacji do przypisania obu terminom zbliżonego znaczenia.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

W wielu umowach pożyczek – w ramach swobody umów – ustala się limit, do wysokości którego pożyczkobiorca może zaciągnąć finansowanie, w zależności od bieżącego zapotrzebowania na kapitał. Choć w danym momencie samo ustanowienie takiego limitu nie wiąże się z przekazaniem środków pieniężnych, wymaga ono od pożyczkodawcy zabezpieczenia takich środków na wypadek wniosku pożyczkobiorcy. Wynagrodzenie za tego typu gotowość nazywane jest np. opłatą od zaangażowania (commitment fee) lub też – jak w tej sytuacji – prowizją od niewykorzystanej kwoty pożyczki.

Ustawa CIT nie zawiera definicji legalnej odsetek. Należałoby zatem oczekiwać od organów podatkowych, że odwołają się do potocznego rozumienia tego terminu, zgodnie z którym odsetki

stanowią opłaty za korzystanie z kapitału, obliczane w oparciu o wysokość udzielonego finansowania oraz czas korzystania z kapitału. W zdecydowanej większości przypadków są one ustalane proporcjonalnie do obu wspomnianych wskaźników i wykazywane jako wartość procentowa.

Z tego punktu widzenia trudno uznać opłaty wskazane we wniosku za odsetki. Pomimo zbliżonego sposobu liczenia nie wiążą się bowiem bezpośrednio z podstawowym warunkiem uznania za odsetki – ich zapłata nie jest wynagrodzeniem za korzystanie z kapitału. Paradoksalnie ma miejsce sytuacja odwrotna – im wyższe finansowanie, tym niższa opłata za gotowość.

W przedmiotowej sytuacji, WSA w Poznaniu zastopował próbę rozszerzania literalnego rozumienia pojęcia „odsetek" w imię objęcia większej liczby płatności podatkiem u źródła. Wyrok nie jest jednak prawomocny i wcale nie jest przesądzone, że NSA przychyli się do tego poglądu. Orzecznictwo dotyczące wykładni odsetek nie jest bowiem jednolite i np. prowizje od udzielenia pożyczki/kredytu bywają już uznawane za odsetki dla potrzeb opodatkowania tym podatkiem.

Płatnikom pozostaje więc życzyć czujności przy ustalaniu i przede wszystkim płaceniu różnego rodzaju opłat ustalonych w związku – również pośrednim – z udzieleniem finansowania. Odsetki bowiem niejedno mają imię.

PIOTR ZAREMBA
doradca podatkowy
w Paczuski Taudul

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Akcje fantomowe tylko udają instrumenty finansowe,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 29 września 2026 r., sygn. 0114-KDIP3-1.4011.786.2026.1.AK

Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej wystąpił prezes zarządu spółki akcyjnej, wykonujący swoje obowiązki na podstawie kontraktu menedżerskiego. Nie posiada on akcji spółki i nie uczestniczy w jej zyskach.

Walne zgromadzenie akcjonariuszy spółki przyjęło w drodze uchwały program motywacyjny, którym zostanie objęty między innymi prezes zarządu. Ze względu na decyzję o nierozwadnianiu struktury właścicielskiej program ten nie został oparty na realnych akcjach spółki, ale na tzw. akcjach fantomowych.

Wnioskodawca wyjaśnił, że akcje fantomowe stanowią pochodny instrument finansowy, umożliwiający uzyskanie w przyszłości określonego świadczenia od spółki, pod warunkiem osiągnięcia określonych wyników i realizacji ustalonych celów rozwojowych. Akcje fantomowe są niezbywalne i nie da się ustalić ich wartości rynkowej. Ich rozliczenie odbywa się wyłącznie pieniężnie. Nie można ich wymienić na inne instrumenty – w szczególności na realne akcje spółki.

Prezes zarządu zaznaczył również, że możliwość jego udziału w programie motywacyjnym nie wynika z kontraktu menedżerskiego ani innych dokumentów dotyczących jego zatrudnienia. Program ten nie zastąpił również żadnego dotychczasowego systemu premiowania.

Wnioskodawca chciał potwierdzić, że przychody związane z jego udziałem w programie motywacyjnym powstaną dopiero w momencie uzyskania świadczenia pieniężnego i należy je zaliczyć do przychodów z kapitałów pieniężnych opodatkowanych stawką 19%.

Dyrektor KIS nie zgodził się z takim postawieniem sprawy. Organ interpretacyjny skonfrontował cechy akcji fantomowych opisanych we wniosku z cechami instrumentów finansowych wymienionych w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi. Uznał, że akcje fantomowe nie mają cech typowych dla takich instrumentów i stanowią sztucznie wykreowany twór, który w rzeczywistości jest po prostu mechanizmem wyliczania premii za wyniki.

W efekcie przychody związane z uczestnictwem wnioskodawcy w programie, które powstaną w momencie wypłaty na jego rzecz świadczenia pieniężnego, należy zaliczyć do przychodów z działalności wykonywanej osobiście i opodatkować według skali – tak jak pozostałe przychody prezesa zarządu.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Najlepiej zarabiający podatnicy, których przychody wyraźnie przekraczają 120 tys. zł w skali roku, nierzadko poszukują sposobów, które pozwoliłyby im uniknąć płacenia podatku według bolesnej, 32-procentowej stawki. Jednym z takich sposobów są programy motywacyjne oparte na akcjach. Przychody z tych programów rozliczane są w ramach źródła „kapitały pieniężne”, gdzie obowiązuje liniowa stawka 19%.

Bywa jednak, że spółki akcyjne z rozmaitych powodów nie chcą rozdawać pracownikom i menedżerom swoich akcji. Atrakcyjną alternatywą stawały się wówczas programy oparte na akcjach fantomowych, które miały w założeniu dawać zbliżony efekt finansowy bez przyznawania uczestnikom programu realnych praw korporacyjnych.

Punktem zwrotnym okazał się jednak wyrok NSA z 13 czerwca 2025 r., sygn. II FSK 1287/22, w którym wskazano, że akcje fantomowe to de facto nic innego jak obietnica wypłaty określonej premii, zwykle odpowiadającej równowartości ceny akcji lub wzrostu tej ceny w założonym czasie. Co niezwykle istotne, sąd kasacyjny wskazał, że do podważenia klasyfikacji akcji fantomowych jako instrumentów finansowych nie jest konieczne prowadzenie postępowania klauzulowego (GAAR).

Stanowisko to niezwłocznie zaczął wykorzystywać Dyrektor KIS, wydając szereg negatywnych interpretacji. Warto przy tym podkreślić, że w przypadku omawianego rozstrzygnięcia mamy do czynienia z sytuacją zgoła niecodzienną, gdyż organ interpretacyjny zdecydował się „skorygować" przedstawiony przez wnioskodawcę opis stanu faktycznego.

Mimo jednoznacznej deklaracji wnioskodawcy, że akcje fantomowe stanowią pochodne instrumenty finansowe, Dyrektor KIS przeprowadził samodzielną analizę i uznał, że taka klasyfikacja jest nieprawidłowa. Wcześniej w podobnych sprawach organ interpretacyjny poprzestawał na kwalifikacji przyjętej przez podatnika i wydawał pozytywne rozstrzygnięcia.

Z punktu widzenia podatnika takie działanie organu interpretacyjnego można ocenić pozytywnie. Z pewnością lepiej od razu skorygować wadliwy opis stanu faktycznego niż wydać na jego podstawie pozytywne rozstrzygnięcie, które daje podatnikowi jedynie pozorną ochronę. Uczciwość każe jednak przyznać, że trudno doszukać się podstawy prawnej dla takiego „naprawczego" działania organu.

Aktualne podejście organów podatkowych oraz sądów administracyjnych sprawia, że do programów motywacyjnych opartych na akcjach fantomowych należy podchodzić z dużą ostrożnością. Niestety, jak pokazuje moje doświadczenie, nie wszystkie osoby, które od lat oferują akcje fantomowe jako panaceum na wysokie obciążenia podatkowe, rzetelnie informują swoich klientów o obecnych ryzykach związanych z wdrożeniem tego rozwiązania.

MACIEJ JANKOWSKI
doradca podatkowy
w Paczuski Taudul

ROZDZIAŁ II

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE

II. WYBÓR ORZECZEŃ

Status komplementariusza a pomniejszenie podatku PIT o CIT spółki komandytowej,

wyrok NSA z 29 października 2026 r., sygn. II FSK 1423/23

Prawo komplementariusza do pomniejszenia zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych od przychodów z udziału w zyskach spółki komandytowej o odpowiednią część podatku dochodowego od osób prawnych należnego od tej spółki przysługuje wyłącznie w odniesieniu do zysków wypracowanych w okresie, w którym dany wspólnik faktycznie posiadał status komplementariusza. Status ten jest istotny na moment powstawania dochodu, z którego wypłacany jest zysk, a nie dopiero na moment jego wypłaty.

Zakres prawa do odliczenia VAT od wydatków poniesionych przez gminę w związku z budową inwestycji o charakterze złożonym w formule Park and Ride,

wyrok NSA z 28 października 2026 r., sygn. I FSK 1702/24

Wydatki poniesione przez gminę na realizację kompleksowej inwestycji w ramach systemu komunikacyjnego, obejmującej w szczególności budowę parkingu, stacji rowerowej oraz ściśle z nią powiązanej infrastruktury towarzyszącej (takiej jak drogi dojazdowe, ciągi komunikacyjne, zatoczki autobusowe czy elementy małej architektury), służą w całości wykonywaniu czynności opodatkowanych VAT w ramach świadczenia o charakterze złożonym. W konsekwencji gminie przysługuje pełne prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących poniesione nakłady inwestycyjne.

Kwalifikacja odpłatności za udostępnienie synchrotronu do przeprowadzania badań jako należności za użytkowanie urządzenia przemysłowego lub naukowego,

wyrok NSA z 22 października 2026 r., sygn. II FSK 1415/23

Kompleks badawczy w postaci synchrotronu, jako zbiór elementów technicznych umożliwiających przeprowadzenie eksperymentów i badań laboratoryjnych, stanowi urządzenie przemysłowe lub naukowe w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT oraz art. 12 ust. 3 polsko-niemieckiej UPO, bez względu na jego trwale związany z gruntem charakter.

Dostęp na miejscu lub zdalnie (online) do kompleksu badawczego w postaci synchrotronu, umożliwiający polskiemu podmiotowi samodzielne wpływanie na przebieg procesu badawczego dla po-

trzeb własnych eksperymentów, stanowi użytkowanie urządzenia przemysłowego lub naukowego w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT oraz art. 12 ust. 3 polsko-niemieckiej UPO. Dla uznania faktu użytkowania urządzenia nie jest konieczne fizyczne wyłączne władztwo nad obiektem ani posiadanie statusu jego właściciela – wystarczające jest sprawowanie faktycznego władztwa nad realizowanym procesem technologicznym i badawczym.

Przesłanki stwierdzenia nadpłaty w podatku VAT na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji Podatkowej,

wyrok NSA z 22 października 2026 r., sygn. I FSK 748/23

Stwierdzenie nadpłaty w podatku VAT na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji Podatkowej wymaga ustalenia, że podatnik poniósł rzeczywisty uszczerbek majątkowy (zubożenie) wynikający z zastosowania zawyżonej stawki podatku.

Kalkulowanie ceny brutto oraz ustalanie podatku VAT metodą „od stu" może stanowić okoliczność świadczącą o zubożeniu podatnika, gdy nienależny podatek pomniejsza planowaną marżę. Jeżeli jednak po pokryciu kwoty podatku skalkulowanego tą metodą po stronie podatnika wciąż pozostaje dodatnia marża, sama metoda „od stu" nie przesądza automatycznie o braku przerzucalności podatku na konsumenta, lecz wymaga zbadania rzeczywistego wpływu błędnej stawki podatku na całokształt danej transakcji.

Brak możliwości rezygnacji ze zwolnienia z VAT w odniesieniu do usług finansowych świadczonych poza terytorium kraju,

wyrok NSA z 21 października 2026 r., sygn. I FSK 2247/23

Możliwość wyboru opcji opodatkowania usług finansowych, o której mowa w art. 43 ust. 22 ustawy VAT, dotyczy wyłącznie czynności, dla których miejscem świadczenia jest terytorium kraju. Podatnik świadczący usługi finansowe na rzecz podmiotów zagranicznych, niepodlegające opodatkowaniu w Polsce z uwagi na miejsce ich świadczenia poza terytorium kraju, nie jest uprawniony do złożenia zawiadomienia o rezygnacji ze zwolnienia od podatku od towarów i usług w odniesieniu do tych czynności.

Niepodleganie opodatkowaniu VAT na terytorium kraju z uwagi na miejsce świadczenia usług jest stanem prawnym dalej idącym niż zwolnienie od podatku. Skoro usługi świadczone poza terytorium kraju znajdują się poza polskim władztwem podatkowym, podatnik nie może skutecznie zrezygnować z ich zwolnienia, a w konsekwencji nie może wykazać spełnienia hipotetycznej przesłanki opodatkowania tych usług w kraju na potrzeby zastosowania art. 86 ust. 8 pkt 1 ustawy VAT.

Prawo do pośredniego odliczenia podatku zapłaconego za granicą w warunkach sukcesji uniwersalnej po połączeniu spółek zagranicznych,

wyrok WSA w Warszawie z 30 października 2026 r., sygn. III SA/Wa 739/26

Interpretacja przepisu art. 20 ust. 2 pkt 3 ustawy CIT nie może abstrahować od kontekstu całej regulacji. Wymóg bezpośredniości posiadania udziałów należy oceniać na moment uzyskania dochodu (przychodu) z tytułu dywidendy. Skoro w dacie wypłaty dywidendy spółka przejmowana już nie istnieje na skutek sukcesji uniwersalnej, wymogu tego nie można do niej odnosić.

W stanie faktycznym, w którym polska spółka posiada bezpośrednie udziały w spółce przejmującej wypłacającej dywidendę, warunki do pośredniego odliczenia podatku zapłaconego za granicą na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy CIT należy uznać za spełnione, albowiem odmienna wykładnia prowadziłaby do niedopuszczalnego ekonomicznego podwójnego opodatkowania.

Kwestia podlegania PCC umowy sprzedaży w ramach konsumenckiego leasingu zwrotnego,

wyrok WSA w Poznaniu z 28 października 2026 r., sygn. I SA/Po 1024/26

Zawarcie umowy sprzedaży rzeczy ruchomej w ramach konstrukcji konsumenckiego leasingu zwrotnego, wiążące się z przeniesieniem uprawnienia do rozporządzania rzeczą jak właściciel, stanowi czynność cywilnoprawną podlegającą opodatkowaniu PCC na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy PCC, niezależnie od braku fizycznego wydania przedmiotu w momencie zawierania umowy.

Skuteczność oświadczenia o rezygnacji ze zwolnienia od podatku VAT w świetle wykładni oświadczeń woli,

wyrok WSA w Gdańsku z 27 października 2026 r., sygn. I SA/Gd 542/26

Przepisy art. 43 ust. 10 i ust. 11 ustawy VAT nie uzależniają skuteczności rezygnacji ze zwolnienia od podatku VAT od zastosowania przez strony szczególnych sformułowań, takich jak dosłowne wyrażenie woli rezygnacji czy wyboru opodatkowania. Ocena skuteczności oświadczenia woli, składanego w formie aktu notarialnego, podlega ogólnym regułom prawa cywilnego, co oznacza, że wola opodatkowania transakcji może zostać w sposób dostateczny ujawniona poprzez jednoznaczne postanowienia umowne określające cenę i zaliczkę z uwzględnieniem podatku VAT.

Sporządzenie sprawozdania finansowego nie jest tożsame z jego podpisaniem, a brak podpisu nie skutkuje nieważnością sprawozdania, które zostało sporządzone,

wyrok WSA w Krakowie z 27 października 2026 r., sygn. I SA/Kr 544/26

Sporządzenie sprawozdania finansowego w rozumieniu art. 28j ust. 5 ustawy CIT nie jest tożsame z jego podpisaniem. Czynność podpisania sprawozdania finansowego przez kierownika jednostki oraz osobę, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych ma charakter wtórny i stanowi potwierdzenie spełnienia przez sporządzony dokument wymogów ustawowych, co oznacza, że ewentualne opóźnienie w złożeniu podpisów nie pozbawia podatnika prawa do skutecznego wyboru ryczałtu od dochodów spółek, o ile sam dokument został sporządzony w terminie.

Zawarcie umowy powiernictwa i objęcie udziałów w spółce z o.o. na rzecz powierzającego skutkuje utratą przez spółkę (powiernika) prawa do opodatkowania w formie ryczałtu od dochodów spółek,

wyrok WSA w Krakowie z 23 października 2026 r., sygn. I SA/Kr 478/26

Posiadanie przez podatnika opodatkowanego ryczałtem od dochodów spółek udziałów w kapitale innej spółki w wykonaniu umowy powiernictwa (w imieniu własnym, lecz na rzecz i rachunek powierzającego) stanowi naruszenie warunku, o którym mowa w art. 28j ust. 1 pkt 5 ustawy CIT. Formalny status wspólnika ujawnionego w stosunkach zewnętrznych, w tym w Krajowym Rejestrze Sądowym, wyklucza możliwość skorzystania z tej formy opodatkowania, niezależnie od wewnętrznego, powierniczego charakteru relacji zobowiązaniowej.

Brak opodatkowania VAT marży z tytułu odsprzedaży bonów różnego przeznaczenia we własnym imieniu i na własny rachunek,

wyrok WSA w Warszawie z 22 października 2026 r., sygn. III SA/Wa 1610/26

Odrębna odsprzedaż bonów różnego przeznaczenia (MPV) we własnym imieniu i na własny rachunek, połączona z przejęciem pełnego ryzyka gospodarczego z tytułu ich dystrybucji, nie stanowi odpłatnego świadczenia usług pośrednictwa lub dystrybucji w rozumieniu art. 8b ust. 2 ustawy VAT. Marża handlowa osiągana przez podmiot wyodrębniający ten model obrotu nie podlega opodatkowaniu VAT, o ile podmiot ten nie świadczy na rzecz emitenta odrębnych, zidentyfikowanych usług promocyjnych lub marketingowych.

ROZDZIAŁ III

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

III. WYBÓR INTERPRETACJI

Rozpoznanie dostawy ruchomej w ramach transakcji łańcuchowej i uznanie sprzedaży towarów za eksport towarów opodatkowany stawką VAT 0%,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 października 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.520.2026.2.RM

Podmiotem transportującym towar z Polski poza obszar UE jest nabywca (drugi podmiot w łańcuchu dostaw). Jednocześnie, co istotne, nabywca nabył prawo do rozporządzania towarem jak właściciel na terytorium Polski (dostawa pomiędzy spółką i nabywcą) i przeniósł to prawo na podmiot trzeci dopiero po dostarczeniu towarów poza UE (dostawa pomiędzy nabywcą a podmiotem trzecim). Tym samym, w świetle obowiązujących przepisów prawa oraz orzecznictwa TSUE - za „transakcję ruchomą" opodatkowaną na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT jako transakcję międzynarodową, należy uznać dostawę towarów dokonaną pomiędzy spółką a nabywcą.

Natomiast dostawę towarów dokonaną przez nabywcę na rzecz podmiotu trzeciego należy uznać za dostawę nieruchomą, opodatkowaną w miejscu zakończenia transportu, tj. poza UE, na podstawie art. 22 ust. 3 pkt 2 ustawy VAT. Zatem, skoro w wyniku dostawy towarów dokonanej przez spółkę na rzecz nabywcy posiadającego siedzibę w państwie członkowskim UE (stan faktyczny - Słowacja) towar został/zostanie przetransportowany z Polski na terytorium państwa trzeciego (stan faktyczny - Serbia), co zostało/zostanie potwierdzone przez właściwy organ celny komunikatem CC599C, spółka powinna rozliczyć w Polsce podatek VAT z tytułu eksportu towarów, o którym mowa w art. 2 pkt 8 lit. b ustawy VAT (eksport pośredni).

W analizowanej sprawie, wywóz towarów z Polski poza UE został potwierdzony komunikatem CC599C, który spełnia rolę dokumentu, o którym mowa w art. 41 ust. 6 i 6a ustawy VAT, potwierdzającego wywóz towaru z terytorium kraju poza UE. Jednocześnie z dokumentu tego wynika tożsamość towarów będących przedmiotem eksportu, tj. numer i data faktury sprzedaży wystawionej przez spółkę, dokładny opis pozycji towarowych, ilość opakowań oraz waga.

Przy tym, dokumenty potwierdzające wywóz towarów z Polski poza terytorium UE Spółka posiadała przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za właściwy okres rozliczeniowy (stan faktyczny). Również w odniesieniu do transakcji objętych zdarzeniem przyszłym spółka będzie pozyskiwała analogiczne dokumenty przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za właściwy okres rozliczeniowy.

Zatem, skoro przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za dany okres rozliczeniowy spółka posiada/będzie posiadać dokument potwierdzający wywóz towarów z Polski poza terytorium UE, o którym mowa w art. 41 ust. 6 i 6a ustawy VAT, spółka ma/będzie miała prawo do opodatkowania dostawy towarów dokonanej na rzecz nabywcy stanowiącej eksport towarów, stawką VAT w wysokości 0%.

Opodatkowanie VAT opłat za anulowanie zlecenia transportowego oraz kosztów przestoju jako wynagrodzenia za odpłatne świadczenie usług,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 października 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.526.2026.2.GK

W opisanym stanie faktycznym, mamy do czynienia ze świadczeniem usługi, gdyż określona kwota należna jest wypłacana spółce w związku z anulowaniem zlecenia transportowego i określonym w umowie żądaniem zapłaty tej kwoty za jego anulowanie. W sytuacji 1, czyli w przypadku anulowania zlecenia po rozpoczęciu usługi, warunki zawartej umowy lub zlecenia przewidują zapłatę przez kontrahenta całości lub części uzgodnionego wynagrodzenia za transport. Również w sytuacji 2, czyli w przypadku anulowania zlecenia przed rozpoczęciem realizacji usługi na podstawie postanowień umownych lub zlecenia kontrahent może być zobowiązany do zapłaty określonej kwoty związanej z rezygnacją z realizacji zlecenia.

Należy zwrócić uwagę na fakt, że w ww. przypadkach możemy wskazać konkretnego beneficjenta tej usługi - z zawartej przez strony umowy o współpracy lub indywidualnych zleceń transportowych wynika, że w przypadku anulowania zlecenia transportowego (zarówno po rozpoczęciu usługi, jak i przed rozpoczęciem realizacji usługi) zostanie zapłacona przez kontrahenta spółki określona kwota należna. A zatem dochodzi po stronie spółki do świadczenia usługi tolerowania czynności związanej z utraconą korzyścią w związku z odstąpieniem od umowy, czyli anulowaniem zlecenia transportowego.

Kwota należna spółce za anulowanie zlecenia transportowego wynika z łączącej strony umowy. Stanowi ona zabezpieczenie interesów spółki (podjęła ona bowiem czynności organizacyjne i przygotowawcze do wykonania zlecenia, była m.in. gotowa do wykonania transportu, w szczególności zapewniła dostępność środka transportu wraz z kierowcą lub zarezerwowała środek transportu oraz przypisała kierowcę do planowanego przewozu) w przypadku anulowania zlecenia transportowego, czyli odstąpienia od umowy przez kontrahenta poprzez zagwarantowanie wypłaty kwoty należnej za odstąpienie od umowy (anulowanie zlecenia transportowego). Natomiast kontrahent spółki jest beneficjentem usług w postaci możliwości anulowania zlecenia transportowego, czyli odstąpienia od umowy. Takie zachowanie na gruncie przepisów ustawy VAT stanowi świadczenie usług, w zamian za które kontrahent zobowiązał się na podstawie zawartej umowy do zapłaty kwoty należnej. Kontrahent jest beneficjentem tego świadczenia.

Spełniona zatem jest przesłanka istnienia związku pomiędzy wypłatą należności, a otrzymanym świadczeniem wzajemnym, co jest warunkiem koniecznym do uznania, że wypłata tej kwoty podlega opodatkowaniu VAT. Zatem powyższe czynności powstrzymywania się od wykonania zlecenia transportowego mają charakter odpłatny i wypełniają przesłankę uznania ich za usługę w rozumieniu art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy VAT. W konsekwencji świadczone usługi powinny zostać udokumentowane fakturą z uwzględnieniem przepisów ustawy VAT dotyczących miejsca świadczenia usługi.

W przedmiotowej sprawie świadczeniem głównym jest usługa transportowa, zaś dodatkowe koszty związane z przestojem podczas realizacji transportu, stanowią dodatkowy element całości transakcji, której sposób rozliczenia wynika z postanowień umów o współpracy i/lub indywidualnych zleceń transportowych zawieranych z kontrahentami.

W przedstawionym przypadku niewątpliwie dochodzi ze strony spółki do świadczenia usług polegającego na tolerowaniu (znoszeniu) nieplanowanego przestoju w miejscu załadunku lub rozładunku towarów, za które spółka otrzymuje stosowne wynagrodzenie. Zatem dodatkowe koszty związane z przestojem podczas realizacji transportu, należy traktować jako element usługi transportowej świadczonej przez spółkę na rzecz kontrahentów.

W związku z powyższym dodatkowe koszty związane z przestojem podczas realizacji transportu przez spółkę powinny być traktowane jako element wynagrodzenia z tytułu świadczonej kompleksowej usługi. Tym samym, podlegają opodatkowaniu VAT w przypadku, gdy miejscem jej świadczenia, a zarazem opodatkowania będzie terytorium Polski. W takiej sytuacji spółka będzie miała obowiązek udokumentować tę transakcję fakturą.

Skutki podatkowe na gruncie CIT zawarcia kontraktu różnicowego (CfD – Contract for Difference),

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 października 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.388.2026.2.RH

Kontrakt różnicowy (CfD – Contract for Difference) ze swej istoty prawnej oraz ekonomicznej stanowi pochodny instrument finansowy. Realizacja praw z tego rodzaju kontraktu nie następuje poprzez fizyczną dostawę instrumentu bazowego (energii elektrycznej), lecz poprzez czyste rozliczenie finansowe (tzw. rozliczenie nierzeczywiste). W sytuacji, gdy cena rynkowa energii elektrycznej w danym okresie rozliczeniowym ukształtuje się poniżej określonej w umowie ceny referencyjnej, po stronie spółki aktualizuje się uprawnienie do otrzymania od kontrahenta (B) płatności wyrównawczej. Moment, w którym dochodzi do kalkulacji tego wyniku i powstania skonkretyzowanego, definitywnego roszczenia o wypłatę środków, stanowi moment realizacji praw.

Biorąc pod uwagę powyższe, zgodzić się należy ze stanowiskiem, że realizacja instrumentu pochodnego CfD w przypadku, gdzie spółka otrzymuje płatność od B powoduje powstanie po stronie spółki przychodu podlegającego opodatkowaniu w momencie realizacji praw z instrumentu pochodnego CfD zgodnie z art. 12 ust. 3f ustawy CIT.

Płatność, którą spółka zobowiązana jest uiścić na rzecz B, wynika z bieżącego, finansowego rozliczenia kontraktu terminowego o charakterze finansowym (CfD), wywołanego określonym ukształtowaniem się rynkowych cen energii elektrycznej. Płatność ta nie stanowi wydatku na nabycie (zakup) instrumentu pochodnego, lecz jest bezpośrednim efektem realizacji i wykonania praw oraz obowiązków wynikających z już zawartego kontraktu terminowego. W konsekwencji, wskazać należy, że do ujemnych przepływów finansowych, tj. płatności z tytułu rozliczenia instrumentu CfD art. 16 ust. 1 pkt 8b ustawy CIT nie znajduje zastosowania.

Przeznaczeniem tego przepisu nie jest bowiem regulowanie bieżących strat bądź rozliczeń z realizacji kontraktów, a jedynie alokacja w czasie kosztów ich nabycia. Zatem, nie można zgodzić się ze spółką, że w przypadku realizacji instrumentu pochodnego CfD w związku z którym następuje płatność od spółki do B, spółka będzie uprawniona do rozpoznania dokonanej płatności jako kosztu uzyskania przychodu, stosownie do treści art. 16 ust. 1 pkt 8b ustawy CIT. Jednakże, poniesione przez spółkę wydatki z tytułu realizacji instrumentu pochodnego CfD w związku z prowadzoną przez spółkę działalnością gospodarczą spółka będzie mogła zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów na zasadach ogólnych wynikających z art. 15 ust. 1 ustawy CIT, ponieważ wydatki te wykazują związek z powstaniem źródła przychodów lub z zachowaniem albo zabezpieczeniem tego źródła przychodów.

Wydatki spółki wynikające z rozliczeń CfD mają charakter kosztów pośrednich (innych niż bezpośrednio związane z przychodami), ponieważ: i) nie warunkują uzyskania konkretnego, zidentyfikowanego przychodu w danym okresie, ii) służą generalnie stabilizacji wyniku i zabezpieczeniu źródła przychodów przed ryzykiem wahań cen energii (a więc zabezpieczają działalność operacyjną), iii) są elementem polityki zarządzania ryzykiem/hedgingu w ramach podstawowej aktywności gospodarczej.

Zatem ww. wydatki stanowią koszty, które należy kwalifikować jako koszty inne niż bezpośrednio związane z przychodami zgodnie z art. 15 ust. 4d ustawy CIT, które są potrącalne w dacie ich poniesienia. Zatem o zaliczeniu tej kwoty do kosztów uzyskania przychodów decydować będzie moment

jej ujęcia jako kosztu w księgach rachunkowych na podstawie właściwego dowodu księgowego dokumentującego rozliczenie za dany okres, zgodnie z art. 15 ust. 4e ustawy CIT.

Z opisu sprawy wynika, że mogą wystąpić dwie sytuacje:

a) W określonych sytuacjach rynkowych (np. przy niskich cenach energii) spółka może ograniczać produkcję, co wynika z braku możliwości sprzedaży całego oferowanego wolumenu energii na giełdzie, lub niekorzystnych biznesowo warunków sprzedaży (np. ujemne ceny energii elektrycznej w sytuacjach, gdy podaż energii przewyższa zapotrzebowanie). Może to skutkować tym, że wolumen transakcji zawartych na TGE w danym okresie (tj. wolumen sprzedany przez spółkę na TGE) nie będzie tożsamy z nabytym z TGE przez B i może być niższy od wolumenu referencyjnego przyjętego w kontrakcie finansowym (np. spółka wystawia na TGE 90 MWh po 50 zł/MWh – przychód z rynku wynosi 4500 zł). W takiej sytuacji nastąpi płatność od B (1000 zł) na rzecz spółki, ustalana jako iloczyn zabezpieczonego wolumenu (100 MWh) oraz różnicy między cenami (60 zł – 50 zł = 10 zł). Zakup energii z giełdy przez B na pokrycie zapotrzebowania nastąpi bez względu na możliwości handlowe spółki. Różnica zabezpieczonego wolumenu będzie rozliczana niezależnie od poziomu produkcji spółki.

b) Z kolei, w innych sytuacjach rynkowych (np. przy wysokich cenach energii), spółka może zwiększać produkcję, wystawiając na giełdzie więcej energii niż przewiduje kontrakt finansowy. Może to skutkować tym, że wolumen transakcji zawartych na TGE w danym okresie (tj. wolumen sprzedany przez spółkę na TGE) nie będzie tożsamy z nabytym z TGE przez B i może być wyższy od wolumenu referencyjnego przyjętego w kontrakcie finansowym (np. wytwórca wystawia na TGE 110 MWh po 70 zł/MWh – przychód z rynku wynosi 7700 zł). W takiej sytuacji nastąpi płatność od spółki (1000 zł) na rzecz B, ustalana jako iloczyn zabezpieczonego wolumenu (100 MWh) oraz różnicy między cenami (70 zł – 60 zł = 10 zł).

Odnosząc się do drugiej sytuacji, tj. sytuacji, w której kontrakty terminowe opiewają na niższy wolumen niż rzeczywiście spółka sprzedaje to w takim przypadku instrument finansowy (kontrakt) w całości zabezpiecza wolumen transakcji, o którym mowa we wniosku, a więc kontrakt terminowy CfD służy zabezpieczeniu głównej działalności spółki. Celem zawarcia kontraktów CfD jest zabezpieczenie przewidywalności ceny sprzedaży energii elektrycznej przez spółkę, a tym samym stabilizacja marży generowanej na wolumenie objętym kontraktem w ramach podstawowej działalności operacyjnej spółki.

W ww. sytuacji przychody i koszty, które spółka osiągnie w związku z realizacją instrumentu pochodnego CfD należy kwalifikować jako przychody i koszty z pozostałej działalności, a więc do przychodów z innych źródeł, które nie stanowią przychodu z tytułu zysków kapitałowych w świetle art. 7b ust. 1 pkt 6 lit. b ustawy CIT. Odnosząc się natomiast do pierwszej z ww. sytuacji, tj. w określonych sytuacjach rynkowych (np. przy niskich cenach energii) spółka może ograniczać produkcję, co wynika z braku możliwości sprzedaży całego oferowanego wolumenu energii na giełdzie, lub niekorzystnych biznesowo warunków sprzedaży (np. ujemne ceny energii elektrycznej w sytuacjach, gdy podaż energii przewyższa zapotrzebowanie).

Może to skutkować tym, że wolumen transakcji zawartych na TGE w danym okresie (tj. wolumen sprzedany przez spółkę na TGE) nie będzie tożsamy z nabytym z TGE przez B i może być niższy od wolumenu referencyjnego przyjętego w kontrakcie finansowym (np. spółka wystawia na TGE 90 MWh po 50 zł/MWh – przychód z rynku wynosi 4500 zł). Z powyższego wynika zatem, że w sytuacji spółki mogą wystąpić okresy, w których kontrakty opiewają na wyższy wolumen niż rzeczywiście spółka sprzedaje. W takim przypadku należy uznać, że pochodny instrument finansowy, w części w jakiej faktycznie nie zabezpiecza wolumenu transakcji, o których mowa we wniosku, nie może zostać uznany jako zabezpieczający przychody/koszty podstawowej działalności operacyjnej spółki. Część transakcji obejmujących pochodne instrumenty finansowe w zakresie nadwyżki wolumenowej zakumulowanej na poziomie spółki, nie będzie ściśle związana z koniecznością zabezpieczenia prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej i ryzyka z nią związanego. Tego typu transakcje stanowią po stronie spółki samoistne, niezależne, niezwiązane ściśle z przedmiotem jej podstawowej działalności operacyjnej.

W analizowanej sprawie trudno znaleźć argumenty potwierdzające, że przychód na nadwyżce wolumenu służy zabezpieczeniu podstawowej działalności spółki. Spółka takich argumentów również nie przedstawiła. Powoływanie się przez spółkę na przewidywalność oraz zabezpieczenie ceny sprzedaży energii nie może być uznane za związek, o którym mowa w art. 7b ust. 1 pkt 6 lit. b ustawy CIT, przy kwalifikacji przychodu z nadwyżki wolumenowej. W tym zakresie kontrakt CfD traci swój pierwotny, stricte zabezpieczający charakter, a generowane przez niego przepływy finansowe nie pokrywają się z działalnością operacyjną spółki. Realizacja instrumentu pochodnego w części dotyczącej nadwyżki wolumenowej nie służy już stabilizacji marży ze sprzedaży energii elektrycznej, lecz przybiera postać transakcji o charakterze czysto finansowym.

W konsekwencji, koszty poniesione w zw. z rozliczeniem nadwyżki wolumenowej lub powstałe z tego tytułu przychody nie mogą korzystać z kwalifikacji do pozostałej działalności (innych źródeł). Przysporzenia te stanowią przychody z realizacji praw wynikających z pochodnych instrumentów finansowych, które nie są związane z zabezpieczeniem działalności operacyjnej. Przychody/koszty te nie warunkują uzyskania konkretnego przychodu, lecz mają wpływ na wysokość przychodów z zysków kapitałowych.

Tym samym nie sposób zgodzić się ze spółką, że przychody/koszty, które powstaną w związku z realizacją instrumentu pochodnego CfD w części dot. nadwyżki wolumenowej stanowią dochody z innych źródeł przychodów, lecz podlegają one bezwzględnej alokacji do źródła: zyski kapitałowe, na podstawie art. 7b ust. 1 pkt 6 lit. b ustawy CIT. Natomiast przychody/koszty, które powstaną w związku z realizacją instrumentu pochodnego CfD w pozostałej części, a więc w części niedotyczącej ww. nadwyżki, tylko w części, która zabezpiecza wolumen transakcji, o której mowa we wniosku, służący zabezpieczeniu podstawowej działalności operacyjnej spółki, to przychody/koszty te będą kwalifikowane do źródła przychodów z pozostałej działalności, czyli nie będą kwalifikowane do źródła jakimi są zyski kapitałowe.

Brak prawa do zwolnienia z podatku u źródła na podstawie art. 21 ust. 3 ustawy CIT dla zagranicznego zakładu spółki z EOG,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 października 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.339.2026.2.MR1

Na podstawie umowy czarteru spółka norweska będzie uiszczać na rzecz spółki A wynagrodzenie w postaci opłaty czarterowej (czynszu najmu). Mając na uwadze charakter płatności dokonywanych z tytułu opłaty, jak również obowiązujące regulacje ustawy CIT, należności wypłacane na rzecz spółki A. z tytułu opłaty mogą być, co do zasady, uznane za płatności za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, w tym także środka transportu w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, które podlegają regulacjom dotyczącym zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych („podatek u źródła").

Zakwalifikowanie przedmiotowych należności do kategorii przychodów wymienionych w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT otwiera możliwość zastosowania zwolnienia z opodatkowania podatkiem u źródła na gruncie art. 21 ust. 3 ustawy CIT, zgodnie z którym przychody te zwalnia się od podatku dochodowego, jeżeli spełnione zostaną łącznie wszystkie warunki w nim przedstawione. Zgodnie z literalnym brzmieniem art. 21 ust. 3 pkt 1 lit. b ustawy CIT, zwolnienie w nim przewidziane może znaleźć zastosowanie w sytuacji, gdy podmiotem wypłacającym należności, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, jest położony na terytorium Polski zagraniczny zakład spółki podlegającej opodatkowaniu od całości swoich dochodów w państwie członkowskim UE.

Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem, że zakres zastosowania art. 21 ust. 3 pkt 1 lit. b ustawy CIT powinien obejmować również sytuacje, w których podmiotem wypłacającym należności może być również położony na terytorium Polski zagraniczny zakład spółki podlegającej opodatkowaniu od całości swoich dochodów w państwie należącym do EOG, nawet jeśli państwo to nie jest państwem członkowskim UE. Gdyby bowiem ustawodawca chciał rozszerzyć zakres tego zwolnienia i uzależnić preferencję podatkową od przynależności spółki wypłacającej należności w formie zagranicznego zakładu do spółek EOG, odzwierciedliłby to wprost w treści przepisu poprzez wyraźne dodanie takiego sformułowania. Skoro jednak ustawodawca nie zamieścił wspomnianego kryterium w art. 21 ust. 3 pkt 1 lit. b ustawy CIT, a posłużył się wyłącznie zwrotem „w państwie członkowskim UE", niedopuszczalne jest stosowanie wykładni rozszerzającej, która prowadziłaby do objęcia zwolnieniem podmiotów spoza UE wypłacających należności, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT.

W konsekwencji, brak wyraźnego wskazania państw EOG w ww. art. 21 ust. 3 pkt 1 lit. b ustawy CIT jednoznacznie wyklucza możliwość objęcia nim zagranicznego zakładu spółki z Norwegii. Ponadto przedmiotowa spółka nie została też wymieniona w załączniku nr 5 do ustawy CIT. W konsekwencji, pomimo spełnienia pozostałych kryteriów wymienionych w art. 21 ust. 3-7 ustawy CIT, w odniesieniu do opłat wypłacanych na rzecz A., spółka nie będzie uprawniona do zastosowania zwolnienia z podatku u źródła na podstawie tego przepisu. Warunkiem koniecznym do skorzystania z przedmiotowej preferencji jest bowiem kumulatywne spełnienie wszystkich ustawowych przesłanek, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Moment ujęcia w pliku JPK_V7 faktury korygującej,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 19 października 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-2.4012.743.2026.1.KK

W przypadku obniżenia ceny towarów nabytych przez wnioskodawcę od franczyzodawcy i wystawienia przez niego faktury korygującej „in minus" w postaci ustrukturyzowanej, wnioskodawca jest/będzie zobowiązany do zmniejszenia kwoty podatku naliczonego w rozliczeniu za okres rozliczeniowy, w którym wnioskodawca otrzyma fakturę korygującą, tj. za okres, w którym fakturze tej zostanie przydzielony numer identyfikujący w KSeF.

Zatem, wnioskodawca zobowiązany jest do ujęcia w pliku JPK_V7 faktury korygującej in-minus wystawionej przez franczyzodawcę w okresie, w którym otrzymał od franczyzodawcy fakturę korygującą, tj. w okresie, w którym fakturze tej zostanie przydzielony numer identyfikujący w KSeF.

Brak obowiązku podawania numeru KSeF w przelewach realizowanych przez zakład ubezpieczeń z tytułu wypłaty odszkodowań,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 15 października 2026 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.505.2026.2.DS

Biorąc pod uwagę specyficzny rodzaj relacji (spółka w roli ubezpieczyciela), który występuje w okolicznościach analizowanej sprawy, należy mieć na względzie, że elementem przesądzającym o konieczności oznaczania danych płatności numerem KSeF powinno być przede wszystkim określenie, czy w istocie mamy do czynienia z zapłatą za wyświadczoną usługę/dostawę towarów. Przepisy wskazują bowiem bezpośrednio, że numerem KSeF oznaczane mają być płatności za faktury ustruk-

turyzowane. Spółka będzie natomiast podmiotem zobligowanym do sfinansowania określonych zdarzeń objętych umową ubezpieczenia. W takim przypadku, co do zasady, zapłata stanowić będzie realizację odpowiedzialności odszkodowawczej wobec ubezpieczonych (uposażonych).

Oznacza to, że w istocie spółka nie dokonuje zapłaty za wykonanie świadczenia (usługę/dostawę towarów) związanego z likwidacją szkody, a jedynie dokonuje przelewu środków w ramach szczególnej procedury - w ramach wypłaty odszkodowania, do której jest zobligowana na podstawie wiążącej spółkę umowy ubezpieczeniowej. Zatem, w analizowanej sprawie ze względu na to, że nie tyle spółka dokonuje płatności za inny podmiot będący rzeczywistym nabywcą usługi lub towaru, co wypłaca świadczenie w ramach szczególnego charakteru relacji prawnej na rzecz podmiotu likwidującego szkodę – spółka nie będzie zobligowana do oznaczania dokonywanych płatności numerem KSeF.

Tym samym, spółka nie będzie stanowić bezpośredniego uczestnika danej transakcji, a jedynie będzie występować jako podmiot finansujący. Nie będzie to jednak „zapłata przez osobę trzecią" za towar lub usługę, lecz finansowanie w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej wobec ubezpieczonych/uposażonych. W konsekwencji, występując w roli podmiotu zobowiązanego do wypłaty odszkodowania i jednocześnie nie występując jako nabywca/sprzedawca na fakturze ustrukturyzowanej, spółka nie będzie miała obowiązku podania numeru KSeF w przelewie bankowym.

Możliwość anulowania faktury przygotowanej w systemie księgowym i nieudostępnionej nabywcy w żaden sposób, bez obowiązku wprowadzania do KSeF tej faktury i jej anulowania,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 października 2026 r., sygn. 0112-KDIL1-1.4012.617.2026.1.EB

Skoro w opisanej sytuacji mamy do czynienia z fakturami (dokumentami sprzedażowymi spełniającymi wymogi faktury), które nie zostały wprowadzone do obiegu prawnego (nie zostały udostępnione kontrahentowi w żaden sposób i nie zostały przesłane do KSeF), to spółka będzie miała prawo do anulowania tych dokumentów sprzedażowych (faktur) na etapie ich wewnętrznego tworzenia w systemie księgowym spółki pod warunkiem, że nie dokumentują one faktycznie wykonanych zdarzeń gospodarczych. Tym samym, spółka nie będzie miała obowiązku wprowadzania takich faktur i ich korekt do KSeF.

Ewentualne „anulowanie", o którym jest mowa w tym przypadku, odnosi się do dokumentu sprzedażowego, który to nie został jeszcze przekazany do KSeF, ani nie trafił do kontrahenta poza KSeF. KSeF nie przewiduje bowiem możliwości anulowania wystawionej za jego pośrednictwem faktury. W konsekwencji, prawidłowe jest stanowisko, że dokument sprzedażowy wygenerowany w systemie finansowo-księgowym spółki, ale nieudostępniony kontrahentowi w żaden sposób – a następnie anulowany technicznie w systemie finansowo-księgowym – nie generuje/nie będzie generował po stronie spółki obowiązku wprowadzenia dokumentu pierwotnego (faktury) i jego korekty do KSeF.

Skutki podatkowe w CIT otrzymania przez spółkę prowadzącą działalność w SSE środków pieniężnych z FGŚP na podstawie art. 15g i art. 15gg ustawy o COVID-19,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 13 października 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.347.2021.9.BJ

W przypadku, gdy wynagrodzenie pracownika zostało sfinansowane ze środków FGŚP, przyznanych na podstawie art. 15g i art. 15gg ustawy o COVID-19, przepisy art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT, nie znajdują zastosowania. Pojęcie wydatków niezaliczonych do kosztów uzyskania przychodów (o których mowa w przepisach ustawy CIT) należy bowiem rozumieć jako wydatki, których ustawa podatkowa nie wymienia jako dopuszczalne koszty uzyskania przychodów. Bez znaczenia pozostaje, czy podatnik dany koszt rzeczywiście ujął w swoich rozliczeniach podatkowych jako koszt uzyskania przychodów, ponieważ to ustawa podatkowa określa, które wydatki tworzą katalog dopuszczalnych kosztów uzyskania przychodów. Jeśli dany wydatek, zgodnie z przepisami ustawy, nie może stanowić kosztu uzyskania przychodów, zwrot takich wydatków nie będzie zaliczany do przychodów podatkowych. Należy zatem stwierdzić, że wyniki wykładni przepisów art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT, nie odpowiadają stanom faktycznym, do których odwołuje się treść przepisu art. 15g i art. 15gg ustawy o COVID-19.

Otrzymane przez spółkę dofinansowanie stanowi przychód związany z działalnością gospodarczą prowadzoną na terenie SSE. Otrzymane dofinansowanie nie jest związane z samodzielną, odrębną działalnością. Widoczny jest ścisły i nierozerwalny funkcjonalny związek z działalnością spółki korzystającą ze zwolnienia, co pozwala na stwierdzenie, że przychód w postaci otrzymanego dofinansowania przeznaczonego na sfinansowanie wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w SSE powstał w związku z działalnością prowadzoną na terenie SSE. Tym samym, przyznane dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników zatrudnionych na terenie SSE i wykonujących zadania związane z prowadzoną tam działalnością gospodarczą na podstawie zezwolenia strefowego stanowi przychód podatkowy, który będzie uwzględniony w kalkulacji dochodu zwolnionego z podatku CIT na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT.

W związku z tym, że spółka prowadzi działalność na terenie SSE na podstawie uzyskanych zezwoleń strefowych i osiągane dochody są zwolnione z opodatkowania, również w przypadku otrzymania dofinansowania, na podstawie art. 15g i art. 15gg ustawy o COVID-19, do wynagrodzeń i pokrycia składek na ubezpieczenie społeczne, stanowiącego przychód związany z działalnością gospodarczą prowadzoną na terenie SSE - to wynagrodzenia i składki na ubezpieczenie społeczne tych pracowników stanowią koszty uzyskania przychodów z działalności podlegającej zwolnieniu z opodatkowania podatkiem CIT na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT, jako koszty bezpośrednio alokowane do wyniku z działalności strefowej.

Koszty wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracowników spółka ponosi niezależnie od tego czy dofinansowanie zostanie spółce przyznane czy nie. Spółka ponosi je dlatego, że prowadzi działalność w zakresie produkcji, z której to działalności osiąga dochody zwolnione z opodatkowania na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT, a dla uzyskania tych dochodów niezbędne jest zatrudnienie pracowników, którym wypłacane są wynagrodzenia. Zatem koszty wynagrodzeń pracowników wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne pracowników spółki w zakresie, w którym w ramach swoich obowiązków pracowniczych wykonywali oni zadania w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez spółkę na terenie SSE na podstawie zezwoleń, które zostały dofinansowane świadczeniem z FGŚP oraz związane z tymi kosztami świadczenie z FGŚP powinny być ujęte

przez spółkę w ramach wyniku podatkowego z działalności prowadzonej na terenie SSE podlegającej zwolnieniu z opodatkowania na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT.

Skutki podatkowe na gruncie VAT związane z połączeniem spółek,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 października 2026 r., sygn. 0112-KDIL1-1.4012.561.2026.2.MG

Ze stanu faktycznego wynika, że spółka przejmująca stała się sukcesorem praw i obowiązków spółki przejmowanej wynikających z przepisów prawa od dnia połączenia. Zgodnie z art. 93 Ordynacji Podatkowej, prawa i obowiązki, związane z działalnością spółki przejmowanej, przejdą z chwilą rejestracji połączenia na spółkę przejmującą. Z dniem połączenia, spółka przejmująca wstąpi bowiem we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej (poprzednika prawnego) związane z prowadzoną przez tę spółkę działalnością gospodarczą i stanie się jej następcą prawnym dla celów podatkowych. Wobec powyższego, od dnia przejęcia spółki przejmowanej przez spółkę przejmującą sukcesją zostają objęte także porozumienia dotyczące samofakturowania. Zawarte przez spółkę przejmowaną porozumienia dotyczące samofakturowania, na podstawie art. 106d ust. 1 ustawy VAT, od dnia przejęcia spółki przejmowanej przeszły na spółkę przejmującą bez konieczności zawierania nowych umów czy aneksów z kontrahentami. Reasumując, spółka przejmująca stała się sukcesorem praw i obowiązków spółki przejmowanej wynikających z przepisów ustawy od dnia połączenia, w tym zawartych przez spółkę przejmowaną porozumień o samofakturowaniu.

Z chwilą zarejestrowania przez spółkę przejmującą przejęcia, połączonego z wykreśleniem spółki przejmowanej z rejestru sądowego ustanie nie tylko jej byt cywilnoprawny, ale także prawnopodatkowy. Z tą chwilą spółka przejmowana przestanie istnieć jako podatnik VAT. W konsekwencji, spółka przejmowana straci zdolność do wywiązywania się z przysługujących jej praw lub nałożonych obowiązków wynikających z przepisów ustawy VAT. W związku z powyższym stwierdzić należy, że w sytuacjach, w których dla transakcji sprzedażowych dokonanych przez spółkę przejmowaną przed dniem połączenia obowiązek podatkowy powstał/powstanie w dniu lub po dniu połączenia, spółka przejmowana nie ma możliwości rozliczenia podatku należnego, bowiem nie będzie już istnieć jako podatnik VAT.

Zatem, spółka przejmująca jako następca prawny jest zobowiązana do wykazania podatku należnego z tych faktur w swoich deklaracjach, w których powstał obowiązek podatkowy. Reasumując, w przypadku transakcji sprzedażowych dokonanych przez spółkę przejmowaną przed dniem połączenia, dla których obowiązek podatkowy powstał/powstanie w dniu lub po dniu połączeniu, spółka przejmująca powinna wykazać je w swoich rozliczeniach VAT zgodnie z datą powstania obowiązku podatkowego.

W przypadku transakcji zakupowych dokonanych przez spółkę przejmowaną przed dniem połączenia, ale zafakturowanych przez sprzedawcę w dniu lub po dniu połączenia, spółka przejmująca ma/będzie miała prawo do odliczenia VAT z takich faktur, jeśli dostawca wskaże spółkę przejmującą w „Podmiot2", ale nie wskaże spółki przejmowanej jako podmiotu pierwotnego w nadsekcji „Podmiot3"/pole: „Rola" na fakturze ustrukturyzowanej.

W przypadku otrzymania przez spółkę przejmującą faktury/faktury korygującej wystawionej w dniu lub po dniu połączenia z danymi spółki przejmowanej jako nabywcy, jeśli wystawca nie wystawi faktury korygującej w zakresie danych nabywcy, spółka przejmująca ma: i) prawo do odliczenia VAT z takiej faktury oraz ii) obowiązek uwzględnienia w swoich rozliczeniach VAT faktur korygujących zmniejszających lub zwiększających kwotę VAT naliczonego.

W przypadku faktur zakupowych otrzymanych przez spółkę przejmowaną przed dniem połączenia,

ale co do których spółka przejmowana nie odliczyła podatku naliczonego i nie minęły jeszcze 3 kolejne miesiące od miesiąca otrzymania takich faktur przez spółkę przejmowaną (zakładając, że powstał obowiązek podatkowy), spółka przejmująca może jako następca prawny odliczyć podatek naliczony z tych faktur w swojej bieżącej deklaracji.

Konsekwencją przejęcia spółki przejmowanej będzie także obowiązek wystawiania faktur korygujących do faktur wystawionych uprzednio przez spółkę przejmowaną w sytuacji, gdy zaistnieje którakolwiek z przesłanek wskazanych w przepisie art. 106j ustawy VAT mających wpływ na wysokość podstawy opodatkowania i wysokość podatku należnego wykazanych w fakturach wystawionych przez spółkę przejmowaną przed połączeniem. Zatem wskutek przejęcia spółki przejmowanej spółka przejmująca będzie uprawniona do wystawiania we własnym imieniu faktur korygujących do faktur wystawionych przez spółkę przejmowaną przed dniem połączenia.

Jeśli w dniu lub po dniu połączenia powstał/powstanie obowiązek ujęcia faktur korygujących dotyczących sprzedaży dokonanej i zafakturowanej przez spółkę przejmowaną za okres sprzed dnia połączenia, spółka przejmująca może/będzie mogła złożyć korektę odpowiedniej deklaracji VAT z danymi spółki przejmującej.

Spółce przejmującej przysługuje/będzie przysługiwało prawo do odliczenia podatku VAT związanego z nabyciem usług dotyczących przeprowadzenia połączenia. Prawo to przysługuje/będzie przysługiwało pod warunkiem niezaistnienia przesłanek negatywnych wynikających z treści art. 88 ustawy VAT.

Prawo do wyboru estońskiego CIT po wykorzystaniu limitu pomocy publicznej z decyzji o wsparciu, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 12 października 2026 r.,

sygn. 0111-KDIB1-3.4010.591.2026.1.JMS

W opisie sprawy spółka wskazała, że rozważa zmianę sposobu opodatkowania poprzez wybór opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, o którym mowa w rozdz. 6b ustawy CIT. Na moment przejścia na opodatkowanie ryczałtem spółka będzie miała w całości wykorzystany limit pomocy publicznej przysługującej w związku z decyzją o wsparciu. Po przejściu na opodatkowanie ryczałtem od dochodów spółek spółka będzie nadal prowadziła działalność gospodarczą na terenie objętym decyzją o wsparciu. Zatem, w związku z wykorzystaniem przyznanej puli pomocy publicznej w ramach decyzji o wsparciu, spółka będzie uprawniona do wyboru opodatkowania w formie estońskiego CIT, z uwagi na brak osiągania dochodu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 34a ustawy CIT.

W przypadku spółki, dniem uzyskania ulgi podatkowej z tytułu nowej inwestycji jest dzień, w którym upływa termin złożenia zeznania rocznego, tj. w przypadku spółki dzień 31 marca roku następnego. Dla celów ustalenia, czy spółka wykorzystała przysługujący limit pomocy publicznej z tytułu uzyskanej decyzji o wsparciu, należy porównać wartość już uzyskanej pomocy publicznej z dostępnym limitem pomocy (obliczonym w oparciu o koszty nowej inwestycji). Jednak, z uwagi na fakt, że zwolnienie podatkowe udzielane jest w dniu, w którym zgodnie z odrębnymi przepisami upływa termin złożenia zeznania rocznego, spółka nie jest w stanie dokonać już w trakcie roku podatkowego precyzyjnej kalkulacji wielkości dostępnego limitu zwolnienia.

Zatem to, czy spółka wykorzystała maksymalną pulę przyznanej pomocy publicznej, jest wiadome na dzień upływu terminu złożenia zeznania rocznego, a więc w następnym roku podatkowym. Zatem błędne jest twierdzenie, że spółka będzie uprawniona do wyboru opodatkowania ryczałtem od do-

chodów spółek od miesiąca następującego po miesiącu, w którym doszło do wykorzystania całego limitu pomocy publicznej, wynikającego z decyzji o wsparciu.

Spółce przysługuje prawo do skorzystania z opodatkowania w formie ryczałtu od dochodów spółek od kolejnego roku podatkowego następującego po roku, w którym wykorzystała limit pomocy publicznej.

Przejęcie za wynagrodzeniem zobowiązań i odpowiedzialności za zaspokojenie roszczeń nabywców wynikających z tytułu rękojmi nie podlega zwolnieniu z VAT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 9 października 2026 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.614.2026.3.KO

W opisanej sytuacji przejęcie zobowiązań z tytułu rękojmi i odpowiedzialności za zaspokojenie roszczeń nabywców wynikających z tytułu rękojmi, nie będzie stanowiło dostawy towarów, ponieważ w ramach umowy nie dojdzie do przeniesienia prawa do rozporządzania towarami jak właściciel. Istotą świadczenia będzie przejęcie od spółki celowej ciężaru zobowiązań, w tym zobowiązań przyszłych i warunkowych wobec nabywców lokali oraz związanego z nimi ryzyka ekonomicznego. W wyniku zawarcia umowy spółka celowa uzyska konkretną korzyść polegającą na przeniesieniu na spółkę ciężaru ekonomicznego i organizacyjnego związanego z potencjalnymi roszczeniami nabywców lokali z tytułu rękojmi. Świadczenie spółki będzie miało charakter odpłatny, bowiem w zamian za przejęcie zobowiązań spółki celowej z tytułu rękojmi spółka otrzyma wynagrodzenie.

W konsekwencji pomiędzy świadczeniem spółki a wynagrodzeniem należnym od spółki celowej będzie istniał bezpośredni związek. Tym samym przejęcie zobowiązań spółki celowej z tytułu rękojmi będzie stanowiło po stronie spółki odpłatne świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy VAT, podlegające opodatkowaniu VAT na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT.

Każda transakcja mająca za cel windykację należności jest wyłączona ze zwolnienia z opodatkowania VAT. Istotą świadczenia spółki będzie wyłącznie przejęcie zobowiązań spółki celowej oraz ekonomicznego ciężaru i ryzyka związanego z zaspokajaniem roszczeń nabywców wynikających z rękojmi za wady fizyczne i prawne przedmiotów objętych umowami dot. lokali za wynagrodzeniem, które wypłaci spółka celowa. W analizowanej sprawie istotą świadczenia nie są usługi w zakresie depozytów środków pieniężnych, prowadzenia rachunków pieniężnych, wszelkiego rodzaju transakcji płatniczych, przekazów i transferów pieniężnych, długów, czeków i weksli oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu tych usług. W chwili zawarcia umowy przez spółkę ze spółką celową, spółka nie jest zobowiązana do zaspokojenia roszczeń nabywców wynikających z umów dotyczących lokali.

Zasadniczym celem czynności jest bowiem umożliwienie przejęcia zobowiązań i odpowiedzialności za zaspokojenie roszczeń nabywców wynikających z tytułu rękojmi, jeżeli w okresie odpowiedzialności z tytułu rękojmi ujawnią się określone wady fizyczne i prawne. Zatem opisana czynność ma charakter gospodarczy i handlowy, a nie finansowy. Przepis art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT ściśle wymienia usługi, które podlegają zwolnieniu. Są nimi usługi w zakresie depozytów środków pieniężnych, prowadzenia rachunków pieniężnych, wszelkiego rodzaju transakcji płatniczych, przekazów i transferów pieniężnych, długów, czeków i weksli oraz usługi pośrednictwa w świadczeniu tych usług. Spółka nie posiada długu wobec nabywców lokali. Usługi, które świadczy nie należą do usług wymienionych w ww. przepisie. W konsekwencji zwolnienie, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT, nie znajduje zastosowania w sytuacji spółki. Tym samym czynność ta podlega opodatkowaniu według właściwej stawki VAT.

Kwalifikacja kar pieniężnych za nieosiągnięcie poziomu składowania odpadów jako wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą w estońskim CIT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 8 października 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.373.2026.1.JM

Prowadzenie działalności wiąże się z ponoszeniem wydatków, ale nie każdy z tych wydatków jest związany z działalnością gospodarczą, która jest ukierunkowana na osiągnięcie przychodu. Zatem, nie każdy wydatek ma na celu osiągnięcie przychodów, a część ponoszonych wydatków wynika z „negatywnych" działań podatnika i takie wydatki powinny być uznane za wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą w myśl art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT. Biorąc powyższe pod uwagę, stwierdzić należy, że wydatki na kary pieniężne będą stanowić wydatki niezwiązane z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 28m ust. 1 pkt 3 ustawy CIT, ponieważ są to niewątpliwie wydatki o charakterze sankcyjnym, i nie są to wydatki, które ponoszone są w toku prawidłowo prowadzonej działalności gospodarczej.

Wydatki, o których mowa powyżej wynikają z zaniedbań bądź naruszeń obowiązujących przepisów prawa, zatem takie wydatki nie są ukierunkowane na osiągnięcie przychodu przez spółkę. Podsumowując, od wydatków na karę pieniężną wynikającą z nieosiągnięcia wymaganego poziomu składowania, o którym mowa w art. 9g pkt 3 w zw. z art. 3b ust. 2a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w przypadku umów zawartych bezpośrednio z wytwórcami odpadów nieobjętymi systemem spółka będzie zobowiązana zapłacić ryczałt naliczony od dochodu z tytułu wydatków niezwiązanych z działalnością gospodarczą.

PACZUSKI
TAUDUL

TOMASZ JANKOWSKI
tel. +48 505 465 553
tomasz.jankowski@ptpodatki.pl

MACIEJ GROCHULSKI
tel. +48 501 012 085
maciej.grochulski@ptpodatki.pl

WARSZAWA
ul. Giełdowa 7/9,
01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE
ul. Podchorążych 1,
40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
biuro.katowice@ptpodatki.pl

LUBLIN
ul. Spokojna 2,
20-074 Lublin
tel. 519 407 698
biuro.lublin@ptpodatki.pl

ptpodatki.pl